

Kitab Daniel - Nomer Sekawan Dasa Sanga

Mbabar Rahasia Panyingkapan Pungkasan Nabi: Pambukakan Segel
Pungkasan sing Muncak déning Singa saka Talèr Yehuda

Jeff Pippenger

2024-01-23

Sakdurungé masa kasempataning sih-rahmat katutup, rahasia pungkasan kang sipaté nabi kawedhar déning Singa saka taler Yehuda, lan wong-wong wicaksana iku sing mangertèni tambahing kawruh kang kasil saka kawedharé rahasia iku. Loro seksi ing Kitab Wahyu madhangi sawatara pérangan saka apa kang kawedhar ing wektu iku.

Iki kawicaksanaan. Sing sapa nduwèni pangerten, cacahé nomer kéwan iku: awit iku nomeré manungsa; lan nomeré iku nem atus suwidak enem. ... Lan ing kéné ana pikiran kang nduwèni kawicaksanaan. Pitu endhas iku pitu gunung, kang dadi papan lenggahe wong wadon mau. Wahyu 13:18, 17:9.

“Panguwasa pungkasan kang bakal nglawan pasamuwan lan angger-anggering Allah, dilambangaké déning kewan galak kanthi sungu kaya wedhus cilik,” yaiku Amerika Serikat. Iki minangka karajan kaping nem ing ramalan Kitab Suci, lan susunan karajané padha karo susunan (gambar) karajan kaping lima ing ramalan Kitab Suci. Karajan iki dadi karajan kang Pasamuwan mrentah ing dhuwur Nagara, banjur meksa sakabèhé bumi nampa tatanan iku mau. Gabungan Pasamuwan lan Nagara kawujud kanthi sampurna ing Amerika Serikat nalika angger-angger Minggu kang bakal enggal rawuh.

“Patungé kéwan galak’ iku nglambangaké wujud Protestantisme murtad sing bakal kawangun nalika gréja-gréja Protestan padha ngupaya pitulungané kakuwasan sipil kanggo ngetrapaké dogma-dogmané. ‘Tandha saka kéwan galak’ isih tetep kudu dijlentrehaké.” *The Great Controversy*, 445.

Citraing kéwan galak lan tandhaing kéwan galak iku loro pralambang sing béda, nanging ing sajroning angger-angger Minggu kuwi citraing kéwan galak tekan pangrembakané kang sampurna.

“Panglaksanane pangayoman dina Minggu déning gréja-gréja Protestan iku minangka pamaksaan pangibadah marang kapausan—marang kéwan mau. Wong-wong sing, amarga mangertèni tuntutan pepakon kaping papat, milih netepi Sabat sing palsu tinimbang Sabat sing sejati, kanthi mangkono padha mènèhi pakurmatan marang kakuwasan sing mung déning kakuwasan iku waé prekara mau dipréntahaké. Nanging ing tumindak banget nalika meksa sawijining kewajiban agama kanthi kakuwasan sekulèr, gréja-gréja kuwi dhéwé bakal mbentuk sawijining gambar tumrap kéwan mau; mula panglaksanane pangayoman dina Minggu ing Amerika Sarékat bakal dadi pamaksaan pangibadah marang kéwan mau lan marang gambare.” *The Great Controversy*, 448, 449.

Nalika hukum Minggu ditetepake, Konstitusi Amerika Serikat katumpes tuntas lan bangsa iku wis pisah sakabehe saka kabeneran. Banjur, ana ing sangisoring panguwasaning Iblis kanthi kebak, Amerika Serikat meksa jagad supaya nampa sistem Greja lan Negara sing padha, kang lagi wae diadegake ing Amerika Serikat. Pamrentahan donya iku Perserikatan Bangsa-Bangsa, lan greja Roma iku Greja kang mrentah sesambungan mau.

“Jagad iki kebak prahara, perang, lan pasulayan. Nanging ing sangisoré siji sirah—yaiku kakuwasan kepausan—bangsa-bangsa bakal manunggal kanggo nglawan Allah lumantar pribadi para seksi-Né.” *Testimonies*, volume 7, 182.

Sistem Greja lan Negara sing ing ramalan kaanggep minangka gambaré kéwan galak iku uga minangka sawijining pasamuwan telung warna, yaiku naga, kéwan galak, lan nabi palsu. Sepuluh raja ing Wahyu pitulas, kang dadi sirah kapitu, nggambaraké kakuwatané naga.

“Para ratu lan para panguwasa lan para gubernur wus nandhang cap antikristus marang awake dhewe, lan dipratelakaké minangka naga kang lunga arep perang nglawan para suci—yaiku wong-wong kang netepi angger-anggering Allah lan kang nduwèni pracaya marang Gusti Yesus.” *Testimonies to Ministers*, 38.

“Sepuluh raja” iku nglambangaké Perserikatan Bangsa-Bangsa, kang agamané yaiku spiritualisme, lan agama nabi palsu yaiku Protestantisme murtad, déné agama kéwan iku Katulik, kang sejatiné mung spiritualisme kang ditutupi déning pengakuan Kristen.

“Kanthi pranatan sing meksa netepaké lembaga Kapapan kanthi nglanggar angger-anggeré Allah, bangsa kita bakal misahaké awaké dhéwé kanthi sampurna saka kabeneran. Nalika Protestanisme bakal nglunjuraké tangané nyabrang jurang kanggo nyekel tangané kakuwasan Roma, nalika iku bakal ngulurkaké tangané ngliwati telenging jurang kanggo salaman karo Spiritualisme, nalika, ana ing sangisoré pangaribawaning paguyuban telu iki, nagara kita bakal nyingkiraké saben asas Konstitusiné minangka pamaréntahan Protestan lan republik, lan bakal ngadani sarana kanggo panyebaran kasalahan lan panipuning kapapan, mula kita bisa ngerti yèn wekdalé wis tekan tumrap pakaryan Iblis sing nggumunaké, lan yèn pungkasan wis cedhak.” *Testimonies*, jilid 5, 451.

Nalika hukum Minggu ditetepake, kasampurnan satunggaling gabungan telu-lapis antarane naga, kéwan galak, lan nabi palsu kaleksanan. Amerika Serikat banjur meksa jagad supaya nampani pamaréntahan donya siji saka Perserikatan Bangsa-Bangsa, awit jagad katibanan krisis gedhé nalika hukum Minggu iku, déné Islam ndhatengaké pangadilan marang Amerika Serikat amarga panetepan pangibadah marang srengéngé. Sawisé kuwi, Sétan katon kanthi nyamar dados Kristus, lan nalika Amerika Serikat meksa jagad supaya nampani gabungan donya siji antarané gréja lan nagara, negara iku uga meksa jagad supaya nampani dina Minggu minangka dina palereman. Proses pangujian sing padha kang wis kadadéan ing Amerika Serikat banjur katibakaké marang saindenging jagad.

“Bangsa-bangsa manca bakal ngetutaké tuladha Amerika Sarékat. Sanadyan dhèwèké kang mimpin dhisik, nanging krisis kang padha bakal nekani umat kita ing kabèh

pérangan donya.” Testimonies, volume 6, 395.

Prinsip manawa murtad nasional banjur katut dening karusakan nasional nekani saben nagara nalika padha nampa dina srengéngé minangka dina pangibadah. Krisis sing saya ngrembaka iku yaiku “sawijining jam” nalika sepuluh ratu mrentah bebarengan karo paus, “manungsa dosa” iku. Padha sarujuk masrahaké karajané kang kapitu marang kakuwasan kapausan, amarga padha digiring supaya pracaya manawa wewenang moral saka kapausan iku perlu kanggo nyawijèkaké donya ngadhepi perang sing saya ngrembaka nglawan Islam. Ing taun 1798, Perserikatan Bangsa-Bangsa durung mlebu ing sajarah.

Lan sungu sapuluh kang kokdeleng iku sapuluh ratu, kang durung nampani karajan; nanging bakal nampani panguwasa minangka para ratu sajrone sajam bebarengan karo kéwan iku. Wong-wong mau saiyeg saeka kapti, lan bakal masrahaké panguwasa lan kasektèné marang kéwan iku. Wong-wong mau bakal perang nglawan Sang Cempé, lan Sang Cempé bakal ngalahaké wong-wong mau; amarga Panjenengané iku Gustining para gusti, lan Ratuning para ratu; lan wong-wong kang bebarengan karo Panjenengané iku wong-wong kang katimbangan, lan kapilih, lan setya. Wahyu 17:12–14.

Kaya sing tansah kelakon tumrap paus, para ratu bakal nyukupi kakuwatan kanggo kapausan supaya nindakake panganiaya marang umaté Allah, lan para ratu sepuluh iku sing perang nglawan Sang Cempé, nanging dheweke nindakake mangkono miturut parentahé “manungsa dosa.” “Manungsa dosa” iku uga “manungsa” sing dicekel déning pitu pasamuwan ing Yesaya bab papat.

Lan ing dina iku pitu wong wadon bakal nyekel siji wong lanang, pangucapé: Aku padha bakal mangan roti kawula dhéwé, lan nganggo sandhangan kawula dhéwé; mung kawula kersaa sinebut nganggo asma panjenengan, supaya kawula kabucal saka kanisthan kawula. Ing dina iku Pangé Gusti bakal endah lan mulya, lan wohing bumi bakal utama lan éndah tumrap wong-wong Israel kang wis kaentas. Yesaya 4:1, 2.

“Pitung wanita” nggambarake manawa kapausan (manungsa duraka) nduwèni pangwasané marang sakabèhé pasamuwan ing bumi, padha kaya panjenengané uga nduwèni pangwasané marang sakabèhé bangsa. “Cacad” kang arep diendhani déning pasamuwan-pasamuwan iku yaiku “cacad” amarga nampik tuntutan supaya nyembah ing dina Minggu. Para sing setya ngugemi Sabat bakal dianiaya marga saka kasetyané, lan Islam uga bakal nampik netepi dina srengéngé. Sarujuk kang diatur déning Amérikah Sarékat antarané kapausan lan Perserikatan Bangsa-Bangsa yaiku yèn wewenang moral saka manungsa duraka iku kang dibutuhake kanggo nuntun donya supaya nampa perang nglawan Islam, supaya karukunan bisa ditegakké ing bumi.

Nanging bab wektu-wektu lan mangsa-mangsa, para sadulur, kowé ora prelu supaya aku nulis marang kowé. Awit kowé dhéwé wis padha sumurup kanthi sampurna manawa dina Pangéran iku rawuhé kaya maling ing wayah wengi. Amarga nalika wong-wong padha ngucap, Tentrem lan aman; nalika iku karusakan dadakan tumiba marang wong-wong mau, kaya rasa lara arep nglairaké tumiba marang wong wadon kang lagi

mbobot; lan wong-wong mau mesthi ora bakal uwal. Nanging kowé, para sadulur, ora manggon ing pepeteng, nganti dina iku bisa nyandhet kowé kaya maling. Kowé kabèh iku anak-anak pepadhang lan anak-anaking awan: kita dudu golongan wengi, utawa golongan pepeteng. 1 Thessalonians 5:1-5.

Pesen “tentrem lan katentreman” ing ramalan Kitab Suci, sing tansah dipratélakaké minangka pesen palsu, mung lumrah ana ing sawijining mangsa nalika ora ana tentrem lan katentreman. Ora ana sebab kanggo nyawisaké pesen “tentrem lan katentreman” manawa tentrem lan katentreman pancen ana. Islam nyirnakaké kabèh tentrem lan katentreman. “Karusakan dadakan” sing magepokan karo pesen palsu iku sawijining karusakan sing saya mundhak, amarga karusakan iku kaya “wong wadon” kang lagi “nandhang lara arep nglairaké.” Rasa lara nglairaké sing kapisan saka Bilai katelu iku tanggal 11 September 2001.

Ing garis-garis nabi Élia lan Yohanes Pembaptis, panipuning kakuwasan kapapan digambarake. Nalika Ahab bali menyang Samaria kanggo ngabari Isebel yèn Gusti Allah Élia iku Gusti Allah kang sejati, awit Panjenengané wus nurunake geni saka swarga, nalika kuwi Ahab banjur ngerti yèn Isebel wis ngapusi dhèwèké bab sengité marang Élia. Sengit lan panipuning kang padha uga digambarake nalika Hérodès njanjèkaké saparo kratoné ing pésta pengetan dina lairé marang Salomé. Salomé iku putriné Hérodias, mulané Hérodès iku naga, Hérodias iku kapapan, lan Salomé iku nabi palsu.

Ing sajroning carita punika, daya ngapusi saka jogèdé Salome dipigunakaké kanggo nuntun Hèròdhès (sepuluh ratu) supaya nyerahaké satengahing karajané marang sawijining gréja (wong wadon). Wong wadon punika (Salome) ana ing sangisoring pituduh biyungé (Katulik), lan Hèròdhès kawruh kasepèn yèn pamawasing Hérodias tumrap Yokanan iku padha karo pamawasing Yésabel tumrap Élia. Ing kaloro prakara punika, para pameksa Sabat kudu dipatèni.

Islam saya maju nanging kanthi cepet nyirnakake katentreman lan kaslametan saka bumi iki, lan kanthi mangkono ndadekake umat manungsa manunggal nglawan Islam. Peperangan Islam sing saya mundhak kanthi cepet iku nggambarake argumentasi kang digunakake kanggo netepake gambar kéwan galak ing saindenging jagad ing dina-dina pungkasan. Pangapusan sing tumiba marang jagad (para ratu sepuluh) iku digawa déning Amérika Sarékat (Salome), lan iku nuntun jagad supaya pracaya yèn wong-wong iku kudu manunggal nglawan Islam, nanging kasep banget anggoné padha ngerti yèn rancangan iku mung akal-akalan kanggo digunakake nganiaya para pangegem dina Sabbat. Pangapusan iku dadi pérangan saka sebab para ratu sepuluh sengit marang sundel mau, senadyan nalika ana ing sangisoring pameksa padha sarujuk masrahake karajané sing kapitu marang dheweke.

Lan sungu sepuluh kang kokdeleng ana ing sato galak iku, padha bakal sengit marang sundel iku, lan bakal ndadèkaké dheweke sepi lan wuda, lan bakal mangan dagingé, sarta ngobong dheweke nganggo geni. Awit Gusti Allah wus nancepaké ing atiné supaya nindakaké karsané, lan supaya padha sarujuk, lan masrahaké karajané marang sato galak iku, nganti pangandikané Gusti Allah kelakon kabèh. Wahyu 17:16, 17.

Para globalis saka Perserikatan Bangsa-Bangsa iku dudu mung “raja-raja” ing bumi, nanging uga dilambangaké minangka “para sudagar”; mulané para globalis iku kapérang saka kakuwasan politik lan kakuwasan ékonomi. Alesané malaékat sing nggawa Wahyu Wahyu pitulas lan wolulas marang Yohanes yaiku supaya nduduhaké marang Yohanes paukuman tumrap sundel gedhé Tirus. Loro-loroné golongan para globalis iku padha nglilir merga saka patiné kapausan.

Mulané wewelaké bakal tumeka ing sedina waé, yaiku pati, lan tangis kasusahan, lan paceklik; sarta dhèwèké bakal diobong nganti tumpes nganggo geni; awit Gusti Allah kang ngadili dhèwèké iku kuwasa. Lan para ratu ing bumi, kang wis padha laku jina lan urip ing kasugihan bebarengan karo dhèwèké, bakal nangisi dhèwèké lan nglilir merga dhèwèké, samasa padha ndeleng kumelun saka kobongané, padha ngadeg adoh merga wedi marang sangsarané, karo muni, Cilaka, cilaka kutha gedhé Babil, kutha kang prakasa kuwi! awit ing sajroning sakjam waé paukumanmu wis tumeka. Lan para sudagar ing bumi bakal padha nangis lan sambat merga dhèwèké; awit wis ora ana wong kang tuku barang dagangané manèh. Wahyu 18:8–11.

Para sudagar lan para ratu padha ngadeg adoh lan padha sesambat, “aduh, aduh.” Tembung “aduh” ing basa Yunani dijarwakake dadi “bilai” ing bab wolu Kitab Wahyu.

Aku banjur nyawang, lan krungu sawijining malaékat mabur ana ing tengahing langit, ngandika kanthi swara sora: Bilai, bilai, bilai tumrap para kang manggon ana ing bumi, marga saka swara-surane kalasangka liyane saka malaékat telu kang isih bakal muni! Wahyu 8:13.

Telung Bilai iku makili Trompet kaping lima, kaping nem, lan kaping pitu, lan iku minangka pralambang Islam. Para raja, para sudagar, lan para nakhoda kapal kabèh padha sesambat, “aduh, aduh,” ping telu ana ing bab wolulas.

Lan para ratu ing bumi, sing wis laku jina lan urip ing kasugihan bebarengan karo dheweke, bakal nangisi dheweke lan meratapi dheweke, nalika padha ndeleng kumelun saka kobonge, padha ngadeg adoh amarga wedi marang sangsarane, sarta ngucap, Cilaka, cilaka, kutha gedhe Babil, kutha kang prakosa kuwi! amarga sajrone sakjam paukumanmu wis teka. ... Para sudagar barang-barang iku, kang padha dadi sugih marga saka dheweke, bakal ngadeg adoh amarga wedi marang sangsarane, padha nangis lan nggresah, sarta ngucap, Cilaka, cilaka, kutha gedhe kuwi, kang kasandhangan mori alus, ungu, lan abang kirmizi, sarta kinanthenan emas, watu-watu aji, lan mutiara! Amarga sajrone sakjam kasugihan kang mangkono gedhene iku wis dadi sirna. Lan saben juragan kapal, lan sakehing wong kang lelayaran ing kapal, lan para kelasi, lan sakèhé wong kang dagang lumantar segara, padha ngadeg adoh, lan padha sesambat nalika ndeleng kumelun saka kobonge, sarta ngucap, Kutha apa kang padha karo kutha gedhe iki! Lan padha ngeburaké lebu ing sirahé, lan padha sesambat, nangis lan nggresah, sarta ngucap, Cilaka, cilaka, kutha gedhe kuwi, kang marga saka kamulyaning bandhané wis ndadèkaké sugih sakehé wong kang duwé kapal ing segara! amarga sajrone sakjam dheweke wis dadi suwung. Wahyu 18:9-10, 15–19.

“Jam” nalika paukuman marang kapausan kaleksanan iku yaiku “jam” ing Wahyu sebelas, yaiku “jam lindhu gedhé,” lan iku nggambarake mangsa ukum Minggu sing wiwit nalika ukum Minggu ing Amerika Sarékat lan terus lumaku nganti Mikhaèl jumeneng lan mangsa kasempataning manungsa katutup. Para globalis sing sengit marang sundel iku, nanging isih sarujuk masrahake karajané marang dheweke sajrone sak jam, ora mung mbalèni tembung “bilai, bilai” (aduh, aduh) kaping telu, nanging uga ngaturaké pitakon, “Kutha endi sing padha karo kutha gedhé iki?” Pitakon iku uga padha aturaké ana ing kitab Yehezkiel.

Lan swarané bakal padha diangkat marang kowé, lan bakal padha sesambat kanthi getir, lan bakal padha nyawuraké lebu ing endhasé, padha ngglundhung ana ing awu; lan marga saka kowé, padha bakal nggundhuli awaké nganti gundhul temenan, lan padha nganggo bagor, lan bakal padha nangisi kowé kanthi paiting ati lan panguwuh kang getir. Lan ing sajroning panguwuhe, padha bakal ngucapaké kidung pangadhuh tumrap kowé, lan padha ngadhuh marang kowé, mangkéné: Kutha endi kang padha karo Tirus, kaya kang wis dirusak ana ing satengahing segara? Nalika daganganmu metu saka segara-segara, kowé wis nyukupi akèh bangsa; kowé wis ngugemi para ratu ing bumi dadi sugih marga saka lubèré kasugihanmu lan daganganmu. Ing wektu nalika kowé bakal diremuk déning segara ana ing jeroning banyu, daganganmu lan sakehing golonganmu ana ing tengahmu bakal rubuh. Kabèh wong kang manggon ana ing pulo-pulo bakal padha kaéraman marga saka kowé, lan para ratuné bakal banget keweden, pasuryané bakal nuduhaké kagèt lan giris. Para sudagar ana ing antarané bangsa-bangsa bakal padha ngesés marga saka kowé; kowé bakal dadi kaedanan, lan ora bakal ana manèh ing salawas-lawasé. Yehezkiel 27:30–36.

Yehezkiel nyebut kutha iku minangka “Tyrus,” kang “wis dirusak ana ing satengahing segara?” Yesaya, nalika ngandika bab sundel saka Tirus (Tyrus), kang uga sundel gedhé ing Kitab Wahyu, yaiku greja Katulik, lan uga mènèhi tetenger marang dheweke minangka kutha kang makuthani.

Punapa punika kitha panjenengan ingkang kebak kabingahan, ingkang asalipun saking jaman purwa? Sikilé dhéwé bakal nggawa dhèwèké adoh kanggo ngumbara. Sinten ingkang wus netepaké rancangan punika nglawan Tirus, kutha ingkang makuthakaké, ingkang para saudagaripun punika para pangeran, lan para pedagangipun punika wong-wong ingkang kinormatan ing bumi? Pangéran sarwa dumadi sampun nemtokaké punika, supaya najisaké gumunggunging sakèhing kamulyan, lan ngasoraké sakèhing wong ingkang kinormatan ing bumi. Yesaya 23:7–9.

Kapapaan iku “kutha kang makuthani,” awit dhèwèké iku kang ngakoni lungguh minangka ratu ing sadhuwuré pasamuwan telu-lapisan.

Sepira gedhene dheweke ngluhurake awake dhewe lan urip ing kasenangan, semono uga siksian lan kasangsaran kaparingake marang dheweke; amarga dheweke ngandika ana ing sajroning atine, Aku lenggah minangka ratu, lan dudu randha, sarta ora bakal weruh kasangsaran. Wahyu 18:7.

Hezekiel ngandika bilih paukuman tumrap wanita sundal mau kalaksanakaké ana ing “tengahing segara,” ing pangandikan pangresulanipun tumrap Tirus.

Pangandikané Pangéran tumuli rawuh manèh marang aku, mangkéné, Saiki, hé anaking manungsa, ngangkatana kidung pangadhuh tumrap Tirus. ... Kapal-kapal Tarsis padha nglairaké kidung ngenani kowé ana ing pasar daganganmu; lan kowé wus kapenuhan, sarta dadi mulya banget ana ing satengahing segara. Para juru dayungmu wus nggawa kowé mlebu ing banyu kang jembar; angin wetan wus ngremuk kowé ana ing satengahing segara. Yehezkiel 27:1, 2, 25, 26.

Iku “angin saka wetan” kang ndhatangake paukuman marang sundel Tirus, kutha kang makuthani, lan “angin saka wetan” iku minangka pralambang Islam. Peperangan kang digawa déning para ratu sapuluh marang Islam iku kang ngrusak kapausan ing dina-dina wekasan. Kasunyatan manawa para ratu sapuluh mau wus nyadari bilih padha wis diapusi uga nuwuhake rasa wedi ing sajroning atiné.

Endah ing papane, kabungahaning saindenging bumi, yaiku Gunung Sion, ing sisi lor, kutha Sang Prabu Agung. Allah kaloka ana ing kraton-kratoné minangka papan pangungsèn. Amarga lah, para ratu padha nglumpuk, padha liwat bebarengan. Padha nyumurupi iku, banjur padha kaéraman; padha kebak giris, lan enggal-enggal mlayu. Wedi nyekel wong-wong mau ana ing kana, lan kasangsaran kaya wong wadon kang lagi nglarani. Paduka ngremuk kapal-kapal Tarsis kanthi angin wetan. Kaya kang wus padha dakrungu, mangkono uga wus padha dakdeleng ana ing kuthané Sang Yehuwah Gustining sarwa tumitah, ing kuthané Allah kita: Allah bakal netepaké iku ing salawas-lawasé. Sela. Jabur 48:2–8.

Para globalis ndeleng marang Kratoning Allah, kaya kang kawedharaké déning kutha Yérusalèm, nanging padha milih “kutha gedhé iku,” yaiku Babil, dadi sirahé. Nalika Allah ngadili kutha gedhé iku, padha sesambat lan nglilir nalika padha mangerténi yèn wong-wong mau wis katumpes, awit kutha gedhé kang padha pilih iku remuk ing tengahing segara, déning peperangan kang didhatengaké marang wong-wong mau déning Islam (angin wetan). Lan peperangan iku saya mundhak kanthi tetimbangan kang saya ngancik, awit iku kaya wong wadon kang lagi nglarani arep nglairaké.

Karajané Allah sing wus padha dipersekusi déning kapausan iku dilambangaké ana ing Daniel pasal loro, ing kono kita diparingi weruh yèn ing “mangsaning para raja [globalis] iki,” Allah bakal ngedegaké Karajané kang langgeng.

Lan ing jamané para raja iki, Gusti Allahing langit bakal ngedegaké sawijining karajan, kang ora bakal dirusak ing salawas-lawasé; lan karajan iku ora bakal dipasrahaké marang bangsa liya, nanging bakal ngremuk lan ngentèkaké sakèhé karajan iki, lan karajan iku bakal tetep ngadeg ing salawas-lawasé. Daniel 2:44.

Para Millerit pracaya yèn wong-wong mau lagi urip ana ing “jamaning para ratu iki,” nanging sepuluh ratu ing Wahyu pitulas durung lumebu ing sajarah; satemené, para ratu iku lagi wiwit katon saiki. Para Millerit iku bener, nanging wawasané winates. Kratoning Allah

sing ditegakaké ing jamaning para ratu ing Wahyu pitulas lan wolulas, iku ya iku mangsa udan pungkasan.

“Aku nyumurupi yèn samubarang kabèh kanthi temen-temen lagi nyawang lan ngarahaké pikirane marang krisis sing wis cedhak ana ing ngarepé. Dosa-dosané Israel kudu luwih dhisik digawa marang pangadilan. Saben dosa kudu diakoni ana ing sangarepan pasamuwan suci, banjur pakaryan iku bakal lumaku. Iku kudu ditindakaké saiki. Para kekesan ing mangsa kasusahan bakal sesambat, Dhuh Allahku, Dhuh Allahku, yagéne Paduka nilar kawula?”

“Udan pungkasan iku bakal tumiba marang wong-wong sing suci—ing wektu iku kabèh bakal nampa iku kaya biyèn.

“Nalika patang malaékat mau ngeculaké, Kristus bakal ngedegaké Kratoné. Ora ana siji waé sing nampa udan pungkasan kejaba wong-wong sing lagi nindakaké sakèhé kang bisa ditindakaké. Kristus bakal mitulungi kita. Kabèh wong bisa dadi para pamenang lumantar sih-rahmaté Gusti Allah, kanthi getihé Yésus. Sakabèhé swarga naruh kawigatèn marang pakaryan iki. Para malaékat uga naruh kawigatèn.” Spalding and Magan, 3.

Ing wektu udan pungkasan, nalika para malaékat ngluncuraké papat angin, yaiku nalika ing “days of these kings,” Kristus ngadegaké Kratoné. Udan pungkasan iku lumaku kanthi maju sethithik mbaka sethithik, lan wiwit netes ing tanggal 11 September 2001, nalika Bilai kaping telu rawuh ing sajarah, nanging paukumaning bangsa-bangsa iku enggal dicegah. Iku terus saya ngrembaka ing kakiyatané, nganti tekan hukum Minggu ing Amérika Sarékat, nalika iku ndadèkaké karusakan nasional. Paukuman sing saya ngrembaka iku banjur terus lumaku nalika saben bangsa liyané ngetutaké tuladha Amérika Sarékat, lan mula nandhang paukuman sing padha. Iku saya ngrembaka nganti tumekaning panutupan masa sih-rahmat. Iku maju kaya wong wadon kang lagi nglarani arep nglairaké.

Kita badhé nerusaké pamréntahan bab makluk kaping wolus saking pitu punika ing artikel salajengipun.

“Suwéné wong-wong kang ngakoni bebener isih ngladèni Iblis, iyup-iyuping neraka bakal nyirep pandhangane marang Gusti Allah lan swarga. Wong-wong mau bakal kaya wong-wong kang wus kelangan katresnané kang wiwitan. Wong-wong mau ora bisa nyumurupi kasunyatan-kasunyatan langgeng. Apa kang wis disiyagakaké Gusti Allah tumrap kita digambaraké ing Zakharia, pasal 3 lan 4, lan 4:12–14: ‘Banjur aku mangsuli maneh lan munjuk marang dhèwèké, Apa ta loro pang olive iki kang lumantar loro pipa emas mau ngucuraké lenga emas metu saka ing sajroning dhiriné piyambak? Panjenengané banjur mangsuli aku lan ngandika, Apa kowé ora sumurup apa iki? Aku banjur matur, Mboten, Gusti kawula. Panjenengané banjur ngandika, Iki lah wong loro kang katetepaké lumebet jumeneng ing ngarsané Pangéraning sakèhé bumi.’”

“Pangéran kebak samubarang pangupaya. Panjenengané ora kekurangan sarana apa waé. Amarga saka kuranging pracaya kita, kadonyan kita, omongan kita kang murahan,

kapitayan kita kang ora pracaya, kang katuduhaké ana ing pacelathon kita, mula wewayangan peteng nglumpuk ngubengi kita. Kristus ora kasingkap ing tembung utawa watak minangka Panjenengané kang sarwa endah, lan kang pinunjul ngungkuli sapuluh éwu. Nalika nyawa marem ngluhuraké awaké marang kasia-siaan, Rohing Pangéran mung bisa nindakaké sethithik tumrap iku. Paningal kita kang cendhak mung ndeleng wewayangan, nanging ora bisa mirsani kamulyan kang ana ing sabanjuré. Para malaékat lagi nyekeli patang angin, kang dilambangaké minangka jaran ngamuk kang ngupaya uwal lan mbranyak ngliwati pasuryaning bumi kabèh, nggawa karusakan lan pati ing dalané.”

“Punapa kita badhé tilem wonten ing pinggir sangetipun jagad langgeng? Punapa kita badhé surem, adhem, lan pejah? Dhuh, mugi wonten ing pasamuwan-pasamuwan kita Roh lan napasing Allah kaembusaken dhateng umat-Nipun, supados piyambakipun saged jumeneng wonten ing sampunipun piyambak lan gesang. Kita kedah nyumurupi bilih margi punika ciut, lan gapura punika sempit. Nanging nalika kita ngliwati gapura ingkang sempit punika, jembarangipun boten winates.” Manuscript Releases, volume 20, 217.